

האזנה השבועי

שיעורו השבועי
של מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק
רבנו בנימו ישישכר שמואל שליט"א

גליון מס' 129
פרשת חוקת התשפ"ו

זאת חוקת התורה - חוקה הקקתי

שלשת החודשים שהיו בהם בעיות • להיזהר בחופש • האדמה דיברה בקול צלול • פרח מטה אהרון • המטות דיברו • דברי תוכחה • "מנין" של פרות אדומות • הזהירות המופלגת בהכנת הפרה • מטהרת טמאים ומטמאה טהורים • כלילה יורדת לברר ניצוצות • סגולת 101 פעמים • השיר של ציפורת הכרמים • סודו המזעזע של הכושי מהמטוס • 'חבלי משיח' כיצד • מסירות נפש לתורה • לדעת איך להתפלל • קמיע הפלא של הט"ז

ישראל, ח"ו שלא יהיו יותר שום אסונות, כבר היה מה שצריך להיות, ומהיום והלאה בעזרת ה' חושבנא טבא.

והנה כל החודשים מרמזים על הדמות, הגולגולת - זה ניסן, אח"כ שני אזניים - זה אייר וסיון, ושני העיניים - זה תמוז ואב: תמוז - עין ימין, אב - עין שמאל, וזה מה שכתוב "עיני עיני יורדה מים" על חורבן בית מקדשנו ותפארתנו, ולכן אמרו רבותינו "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה".

ועכשיו צריך לעורר חזק, כי עכשיו זה הקיץ, ותיכף מתחילים ימי החופשות, ויש הולכים למקומות לא כ"כ טובים, למשל בבתי מלון יש פריצות, יש בעיות, יש נסיונות! בשביל מה ללכת לשם? וכי אדם יקח את עצמו לתוך הטומאה? ילכלך את עצמו בסט"א? לכן אדם צריך לשים לב טוב טוב על עצמו ועל בני ביתו. והרי תיכף באים הימים הנוראים שקובעים על האדם מה יהיה איתו כל השנה, לא חבל?

כולם ראו שהאדמה התחילה לרבר

אז הנה זכינו לפרשת קורח, ואמרו רבותינו שקורח לקח "מקח רע לעצמו", ומהו המקח הרע? בשבוע שעבר אמרנו פירוש אחד, ועכשיו נביא עוד פירוש: רבותינו אמרו, מהו המקח הרע? התשובה היא: "לעצמו", כי מי שדואג רק לעצמו, אדם שמסתכל רק על עצמו, זה המקח הכי רע! העיסקה הכי גרועה!

וראינו איך פתחה האדמה את פיה לבלוע את קורח ועדתו. וכתוב בתוספות יום טוב [אבות פרק ה משנה ו] דבר פלא: שלא רק שהאדמה נפתחה, אלא שנעשה נס, ונהיה לאדמה פה ממש שמתנועע ומדבר! שהאדמה קיבלה את כח הדיבור, ודבריה היו נשמעים בקול צלול וחד,

"יום השכחה" שחל בתמוז

הנה זכינו לשבת נפלאה - שבת פרשת קורח וגם "שבת מברכין" של חודש תמוז, וכבר הזכרנו שתמוז הוא ראשי תיבות זמני תשובה ממשמים ובאים.

צירוף שם הוי"ה של חודש תמוז יוצא מסופי תיבות של הפסוק "זה אינו שווה לי" כלומר: הו"ה - ולכן בתפילת ראש חודש "ברוך אתה ה' מקדש ישראל וראשי חודשים", בשם ה' אדם יכוין שם הוי"ה, ואח"כ מכין צירוף הו"ה.

שם הו"ה זה שם הוי"ה מהסוף להתחלה, ומה הענין בזה? כי בחודש תמוז יש בו קצת דין, וקצת שולט בו הס"מ, ובאמת היו בו בעיות גדולות לעם ישראל, שבו התחיל החורבן של שני בתי המקדש, ובו העמידו צלם בהיכל, ובו היו המרגלים בארץ ישראל.

ובי"ז בתמוז נשתברו הלוחות, ושבירת הלוחות הביאה את שכחת התורה, ולכן תמוז זה גם ראשי תיבות: זכרו תורת משה, והאות ו' זה רמז ללוחות שהיו בגודל ו' טפחים על ו' טפחים.

להיות צפון בבית ולהיזהר בנופש בצפון

רבותינו אמרו שיש שלשה חודשים בשנה שצריך להצפין את עצמנו בהם, ונתנו בזה רמז מה שכתוב: "ותצפננו שלשה ירחים". ומה הם השלשה חודשים? קודם כל יש את תמוז ואב. ומהו החודש השלישי? כאשר הס"מ נאבק עם יעקב אבינו הוא רצה לקחת לו גם את אלול, ויעקב אבינו נלחם איתו ולקח את אלול, והוא לקח במקום זה את טבת.

ונשאר לס"מ את חודשים תמוז, אב וטבת, שיש בהם קצת שליטה לסט"א. ולכן החודשים האלה הם לא פשוטים, והיו בהם אסונות לעם

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
7:30	7:34	7:30	7:11
8:30	8:35	8:33	8:30
9:17	9:23	9:20	9:16

לחסויות ולהנצחות ניתן להתקשר: 02-6249000 | לקבלת העלון דרך המייל שלח בקשה < m6222560@gmail.com

השיעור נמסר בכל יום ראשון בישיבת המקובלים "נהר שלום" בשעה 7:15 בערב ומועבר דרך הלויין, הרדיו ועוד ניתן לשמוע את השיעור בקול התורה שע"י ישיבתנו הקדושה 0799-111-925 שלוחה 3

ואהרן אף שזכה להכל, הוא לא היה מחשיב את עצמו, איך כתוב בסוף הפרשה: "ונחשב לכם תרומתכם כדגן מן הגורן וכמלאה מן היקב" - ר' צבי הירש מזידיטשוב היה דורש את הפסוק הזה על דרך הדרש: הנה אם למשל יש לפנינו כרי גדול של תבואה, ואתה לקחת קצת תבואה ועשית אותה תרומה, אותם שיבולים שנעשו תרומה, האם הם מתגאות על שאר הכרי, שהם נשארו חולין והן נהיו קדושות? בודאי שלא! כי הם יודעים שהשיבולים הללו לא נבחרו להתקדש משום איזה יחס או חשיבות.

וזה הרמז בפסוק: "ונחשב לכם תרומתכם", גם כשאתם התרוממתם מעל אחרים שזה יחשב אצלכם "כדגן מן הגורן, וכמלאה מן היקב" זה הכל. וככה אהרן לא הרגיש שום גאווה או התנשאות!

פרה אחת - אלף שנה!

עכשיו נדבר על פרשת השבוע פרשת פרה אדומה שהיא שורש הטהרה של עם ישראל, "זאת חוקת התורה אשר ציוה ה' לאמור ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום" פרשת פרה אדומה ניתנה לישראל בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים, בראש חודש ניסן - יום הקמת המשכן.

ומדוע דוק אז? כי כל ישראל היו חייבים להיטהר, כדי שיוכלו להקריב את פסחיהם, ואפילו מי שלא נגע במת מעולם בכל זאת היה צריך להיטהר, כי כולם חטאו בחטא העגל, ועבודה זרה מטמאה כמות. ולכן, לאחר שהקב"ה מחל על העגל, שירד משה ביום הכיפורים עם לוחות שניות, ונאמר "ויאמר ה' סלחתי כדברך", אז ציוה לעשות לו משכן, וגם נתן את מצות פרה אדומה, כדי להיטהר מטומאת מת ועבודה זרה.

וזה מה שאומרים רבותינו על פרה אדומה "תבוא האם ותקנה צואת בנה", כלומר, אם למשל הילד של הגברת טינף בארמון, מביאים ישר את אמא שלו שתנקת את הכל, אותו דבר חטא העגל, הפרה שהיא האמא של העגל תקנה צואת בנה. ולכן "ויקחו אליך פרה אדומה" - כל אחד מעם ישראל צריך לשים כסף בשביל פרה אדומה, כי כולם צריכים טהרה.

הפרה שעשה משה רבינו היא כמובן הפרה אדומה הראשונה בעולם, ומאז, בכל הדורות, נעשו תשע פרות אדומות, כי הראשונה שעשה משה במדבר, האפר הזה שימש את ישראל בכל ימי בית ראשון עד זמן עזרא הסופר! כמה היה גדול כוחו של משה, שהאפר שהוא עשה, הספיק קרוב לאלף שנה! ואילו בבית המקדש השני, ב-420 שנה, היו צריכים לעשות עוד שמונה פרות אדומות! ובכל אפר חדש שהיו עושים היו חייבים לערבב קצת מהאפר שעשה משה, כי משה היה יודע סוד פרה אדומה.

ואת הפרה העשירית יעשה מלך המשיח עכשיו בקרוב, הוא יעשה אפר פרה אדומה, וגם עם האפר הזה יערבבו קצת מן האפר של משה רבנו, כי הכל קיים וגנוז כל הזמן.

גשר הזהב בהר הזיתים - שטח סטרילי

אפר פרה אדומה היה נעשה בשיא הטהרה והקדושה: קודם כל היו מחפשים פרה אדומה לגמרי, ושאיין לה שום שיעור בצבע אחר, ושלא עלה עליה עול מעולם, וכשהיו מוצאים כזו, היו משלמים עליה הון רב.

ואפר הפרה היה נעשה בהמון זהירויות מופלגות: כבר כמה שנים קודם, היו מביאים נשים מעוברות שהיו יולדות בבית המקדש, במקום שאין שום טומאה לעולם, כי היה התינוק גדל שם על "כיפין", כי כל בית המקדש היה בנוי על כיפין כמו "כיפות" כדי שאם יש איזה חס ושלום

וגם אחרי שבלעה אותם, האדמה היתה מספרת בפרוטרוט את כל מה שעובר על קורח ואנשיו בבטן האדמה, את כל העונשים שהם מקבלים.

ואת מי בלעה האדמה בתחילה? את דתן ואבירם וכל אשר להם, ואח"כ הרחיבה את הפה ובלעה את קורח ועדתו, אוי ואבוי! והאדמה היתה מתחילה לבלוע, והיתה מחכה לו, "אתה מקבל עליך או לא?", והיתה מתהדקת כמין חבל וחגורה סביב צוארו, מפחיד! לא היה להם שום משוא פנים!

וקורח ועדתו היו יורדים חיים, וצועקים, והקול שלהם היה נשמע בכל העולם. ומאז, בכל יום דנים אותם ואומרים להם: משה - מלך ונביא, אהרון - כהן גדול, והתורה ניתנה לנו מן השמיים.

המקלות המדברים

ובסוף הפרשה ראינו, שגם אחרי שנבלע קורח ועדתו, עדיין עם ישראל לא נרגע, תראו מה זה! היו עדיין אומרים, מדוע אתם תהיו הראשים? כל שבט ושבט היה כואב לו מדוע הוא לא הראש, הרי לכל אחד יש מה לדבר, וכולם גדולים, כולם ראשי ישראל המה.

ואמר הקב"ה למשה, לקחת 12 מטות ומטה אהרן בתוכם, ואומר בעל הטורים בפרשת וארא, שמטה אהרן בלע את כל המטות כמו שהיה אצל פרעה, שהמטה בלע את כל המטות. ואחרי שהוא בלע את המטות "ויוצא ציץ ויגמול שקדים" - כל עם ישראל ראו שהקב"ה בחר באהרן. ואמר לו הקב"ה תיקח את מטה אהרן למשמרת - תשמור לי אותו - אני רוצה שכל העולם ידע מה שקרה פה. כי אהרן יש לו את המידה הגדולה והחשובה שהוא אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות, הוא לא רוצה תלונות.

אבל תשמעו דבר פלא, אומרים רבותינו, שכל מטה ומטה פתח את פיו, והיה מסביר לשבט שלו. למשל מטה ראובן היה אומר: "אתה שבט ראובן, שמע חביבי, אתה זכית שאתה בכור, אתה קדוש, נשמה חצובה מתחת כסא הכבוד, כל אחד יש לו את התיקון שלו בעולם, גם לך יש את התיקון שלך, ורק את זה אתה צריך, וזה לא משנה מי כהן, כי ככה זה התיקון שהכהונה לשבט לוי, ואם תרצה מה שלא שלך, גם את מה ששלך יקחו לך! מוש חרם [לא חבל]? "ככה כל מטה היה משכנע אותם, פלא מופלא שאין כמות!

והדבר הכי גדול שהיו המטות משכנעים אותם, שהיו אומרים ככה: "יש שלשה כתרים, כהונה מלכות ותורה, כתר כהונה - זכה בו אהרן,

ויש הולכים למקומות לא כ"כ טובים, למשל בבתי מלונות יש פריצות, יש בעיות, יש נסיונות! בשביל מה ללכת לשם? וכי אדם יקח את עצמו לתוך הטומאה?

כתר מלכות - זכה בו דוד, ובינתיים הוא אצל משה, אבל כתר שלישי - כתר תורה - מונח ועומד, כל הרוצה ליכות יבוא ויקח! ושמא תאמר שהם כתרים יותר גדולים מכתר תורה? לא! כתר תורה עומד על גביהם, כולם צריכים לתורה, גם הכהנים הגדולים, גם המלכים, גם ראשי ממשלות, גם נסיכים, כולם צריכים את התלמידי חכמים, את ראשי ממשלת התורה. אז מה אתם רוצים? תשבו ותלמדו תורה, ותקבלו את כל הכתרים בעולם!"

טהור. וזה נראה משונה, איך יתכן שאותו הדבר מטהר את הטמאים ומטמא את הטהורים?

הזוהר הקדוש (פרשת חוקת קפ) מבאר את הענין ש"מטהרת את הטמא ומטמאה את הטהור", ומקדים לבאר שסוד פרה אדומה הוא בספירת מלכות דקדושה, שהיא יורדת בכל לילה לברר נשמות

טומאה למטה בתוך האדמה, כדי שיהיה חלל ולא תעלה הטומאה, ועד היום יש "כיפות" איפה שבית המקדש היה עומד. וגם היום כאשר הממשל רוצים לעשות כביש סואן, אם יש בית קברות עתיק באותו מקום, מה עושים? איך יעברו הכהנים? עושים כיפות על כיפות, גשר ועוד גשר, ועל זה עושים את הכביש, וככה עוברים הכהנים, אותו דבר כל בית המקדש היה בנוי כיפין על כיפין.

והתינוקות האלו, אחרי שגדלו קצת, היו לוקחים אותם על גבי דלתות גדולות [-לוחות עץ] ע"ג שוורים, והיו מוליכים אותם למלא מים מהשילוח בשביל אפר פרה. כמה זהירות וקדושה וטהרה! הכל סטרילי.

והכהן השורף את הפרה היו מפרישים אותו מביתו שבעה ימים, והיו עושים גשר של זהב מבית המקדש עד הר הזיתים ששם היו עושים את הפרה אדומה, ובכל פעם היו עושים גשר חדש ולא משומש, ואם היה גשר משומש היו הורסים אותו ובונים חדש!

בדיוק מול הפתח של בית המקדש, מול שער הרהמים, בהר הזיתים, [אז לא היו קוברים שם מתים, אלא הכל היה נקי קדוש וטהור], ושם היו עושים מגדל של עצים מיוחדים, מעורבים בעצי ארז ועצי תאנה, שיהיה מקום שלא יכולה להגיע אליו טומאה, ולמעלה היו שוחטים הפרה ושורפים אותה.

איך הוא זכר הכל מילה במילה?

ואז שורפים את הפרה ומזים עליה ושמים עליה עץ ארז ואזוב שני תולעת והשליכו לתוך שריפת הפרה, והיו מחלקים את האפר פרה הזה לשלשה חלקים, חלק היה בהר הזיתים, חלק אחד בבית המקדש, וחלק היה מתחלק למשמרות. ככה הכל היה מיוחד במינו שאין כמוהו.

אם לא מזים על אדם מאפר פרה אדומה, אין לו טהרה מטומאת מת, **תטבול אלף פעם במקוה**, זה טהור אבל לא בשביל בית המקדש, לא בשביל טומאת מת. ולכן בזמן בית המקדש גם אם היו מיליונים טמאים, היו מזים עליהם שלישי ושביעי מאפר פרה אדומה. איך היו עושים את זה? הכהן היה עומד על מרפסת למעלה והטמאים עוברים והוא מזה עליהם מהמרפסת, ככה זה היה הולך מהר.

בזמן שאין בית המקדש קיים, אין פרה אדומה. אמנם כתוב שרבינו האר"י לקח את מהרח"ו לימה של טבריה, והשקה אותו מבארה של מרים, וגם היוה עליו מאפר פרה אדומה. ואחרי שעשה לו את זה, כל מה שהיה לומד, אף מילה לא היה שוכח! כי כל השכחה מגיעה כשיש טומאה, ולכן ברגע שאין טומאה, אדם מתקדש ואין לו שכחה. וככה כתב מהרח"ו את כל תורת האר"י, כל "שמונה שערים" וכל "עץ חיים" הוא זכר את כל מה שאמר האר"י מילה במילה! הוא לא שכח כלום! בזכות הקדושה והטהרה.

פרשת פרה אדומה היא עמוקה וסתומה. ועל זה נאמר "זאת חוקת התורה" - חוקה חקקתי גזירה גזרתי ואין לך רשות להרהר אחריה. אין לשאול שאלות. ורק משה רבינו ידע את סוד פרה אדומה. וזה רמז בפסוק: "לטמא מעפר שריפת החטאת" ראשי תיבות למשה. כי רק משה רבנו הגיע לשער החמישים והוא יודע את סוד פרה אדומה.

כל מטה ומטה פתח את פיו, והיה מסביר לשבט שלו. למשל מטה ראובן היה אומר: "אתה שבט ראובן, שמע חביבי, אתה זכית שאתה בכור, אתה קדוש, נשמה חצובה מתחת כסא הכבוד, כל אחד יש לו את התיקון שלו

קדושות מהקליפות. כי בבריאת העולם, ירדו העולמות, והרבה ניצוצי קדושה נבלעו בקליפה. ובכל לילה יורדת השכינה לעמקי הקליפות, ומוציאה ומלקטת נשמות קדושות מהטומאה, כל יום יש לה תקציב נשמות, כמה נשמות היא יכולה לקחת באותו יום. וכמה זה תלוי? לפי איך שעם ישראל לומד תורה עושה מצוות ומעשים טובים, ככה יש יותר נשמות שהיא מטהרת ולוקחת.

ולדת למדור הקליפות, זה כמו שאדם נכנס אוי ואבוי למקום הכי גרוע אצל המחבלים הכי גרועים מקום הכי מסריח ומלוכלך. וכל יום האמא שלנו שהיא כמו פרה, יורדת למטה לקליפות האלה והיא מבררת ומוציאה משם, וע"י שאנחנו מתפללים ועושים מצוות ומעשים טובים, לפי הזכויות שלנו כך נותנים לה לברר ניצוצי קדושה.

איך לא יקבל ריח רע

ולקראת בוקר היא עולה, עם סכומים של ניצוצות, ואיך זה נתקן? אנחנו עם ישראל ע"י התפילה שלנו מעלים את אותם ניצוצות בארבעת חלקי התפילה מעשיה לבריה, מהיצירה לבריה, עד קריאת שמע. וכך מתקנים את הניצוצות האלה, ככה זה הולך כל יום.

ולפי זה מבאר הזוהר הקדוש מה הכונה "מטהרת את הטמאים ומטמאה את הטהורים": כי הפרה אדומה שהיא בחינת המלכות "מטהרת את הטמאים" - הניצוצות הקדושים שנשמעו בקליפות. "ומטמאה את הטהורים" - המלכות הטהורה כשהיא יורדת למטה ומתלבשת בין הקליפות, נכון שהיא מטהרת את הנשמות, ומוציאה אותם מהקליפה, אבל אי אפשר שלא ידבק בה איזה קליפה, כי זה כמו שאי אפשר שאדם יכנס לחנות של בורסקי ולא יקבל ריח רע, ככה גם היא יורדת לשיא הטומאה למטה, ולכן היא "מטהרת את הטמאים" ו"מטמאה את הטהורים", כי כביכול מעט מתחללת טהרתה וקדושתה.

ולפי זה הזוהר מבאר את הפסוק, "פרה" - זה פר-ה, שאות ה' שהיא השכינה, מקבלת מהגבורות שבשמאל פ"ר דינים שהם גימטריא מנצפ"ך הרי יחד עולה פר"ה. "תמימה" - גימט' מלכות. שהמלכות תמימה מכל מו"ם. "אשר אין בה מום" - היינו מלכות דאצילות, שאפילו שירדה לקליפה לברר בירורים אין בה מום של אחיזת הקליפות.

העצה שאף אדם לא יהיה חולה

אני לא רוצה להאריך הרבה בדבר הזה אבל זה בערך טיפה מן הים להסביר מה זה זאת חוקת הפרה! אבל אני רוצה לספר לכם על מורנו

תקציב של נשמות

הפרה יש בה דין: "מטהרת את הטמא, ומטמאה את הטהור", שהאדם המזה את האפר, נהיה טמא [בטומאה קלה] והאדם שמוזים עליו נהיה

התשובה היא: אשר זה אותיות ראש, אשר צוה - צו"ה עולה 101, תשנה פרק צו"ה פעמים, כמו שכתוב כי הוא צוה - ויעמוד, אם למדת צו"ה פעמים - יעמוד.

גם צוה זה גימטריא של מלאך שהאותיות שלו זה זגוגא"ל, שזה גימטריא "צוה" 101, והמלאך הזה הוא המלמד תורה לעם ישראל, והוא מכניע את שר השיכחה ששמו פוטה, פוט"ה זה גימטריא 100, ומי שלומד מאה ואחד מכניע את הקליפה הזאת.

וממשיך הפסוק אשר צוה ה' - שם הוי"ה רומז לדבר השני שצריך לשים לנגד עיניו את שם הוי"ה ברוך הוא, והמילה "לאמר" - רומזת לדבר השלישי: תאמר את הלימוד, תוציא מהפה בקול רם, אלו השלשה תנאים.

הציפור שחיה בפחד יודעת את הסוד

איך אמרו רבותינו? כתוב "זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת ולאשם ולמלוואים ולזבח השלמים", ראשי תיבות של המילים הללו עולות בדיוק 101. כמה זה דבר גדול שאדם חוזר על לימודו! ככה זה! חוק חקתי גזרה גזרתי - מי שחוזר 101 לא שוכח!

הרב בלי יקר אומר דבר מאוד יפה: שהמלאך שממונה על הזיכרון שמו זכ"ר, ויש לו 227 כוחות כמנין זכ"ר. והמלאך הממונה על השכחה שמו שכ"ח, ויש לו 328 כוחות כמנין שכ"ח. ולכן, השכחה גוברת על הזיכרון, כי יש לו יותר כוחות. אבל כאשר אדם חוזר על לימודו, בכל פעם שחוזר, הוא מבטל כח אחד מהמלאך של השכחה, וכאשר חוזר 101 פעמים, הרי הוריד מאה ואחת ממנין שכ"ח, ואז הוא נשאר רק עם 227 כוחות, ואז המלאך של השכחה אין לו כח יותר מהמלאך של הזיכרון, ככה אומר הכלי יקר.

הגאון מוילנא אומר, יש ציפור שנקראת ציפורת כרמים, ומה היא אומרת בשירת הבריא: "ציפורת כרמים מה היא אומרת? שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי", אומר הגאון מוילנא, למה היא אומרת דוקא את הפסוק הזה? אלא, אומר הגר"א, ציפורת כרמים היא ציפור שיש בה סגולה, אם אוכלים אותה, זה סגולה לזיכרון. [זה כמו צמח הפלזור שידוע שמסוגל לזיכרון], ולכן היא כל הזמן מפחדת כי כולם מחפשים אותה בשביל שיהיה להם זכרון, לכן היא אומרת: "אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי", אם הם ידעו מאין? פעמים, מאין? - זה 101 - כבר לא יצטרכו לשחוט אותה, ולכן יבוא עזרי...! פלא פלאות!

איפה הקדושה של בלק

כבר אמרתי לכם פעם, שאנחנו עכשיו בשלש פרשיות: "קרח חקת בלק" בשלשת המילים הללו יש את האות ק', במילה "קרח" האות ק' היא בהתחלה. במילה "חקת" האות ק' היא באמצע, ובמילה "בלק" האות ק' היא בסוף. וצריך לבדוק איזה רמז יש כאן?

אלא, אומרים רבותינו, שהאות ק' זה קדושה. ולפי זה "קרח" הקדושה היא בהתחלה, כי קורח בתחילתו היה קדוש, ואח"כ הפסיד, הלך פייפן, ונפל מטה מטה. "חקת" זה באמצע, כי קודם כל אדם טמא, ואז נטהר - נהיה קדוש, ואח"כ עוד פעם מקבל טומאה, אז לכן הק' הקדושה באה באמצע.

"בלק" הקדושה בסוף מדוע? כי בלק היה טמא מטומא, אבל הוא זכה שלבסוף יצא ממנו קדושה - מי זה הקדושה? זה רות המואביה - הקדושה הגדולה.

ורבנו רבי יהודה פתיה, שיש לו על זה משהו אדיר: חכם יהודה פתיה יש לו ספר בית לחם יהודה, בחלק ב' בדפים הראשונים זה ביאור על עץ חיים, ושם הוא כותב: ראיתי בחלומי, שאני יורד עם השכינה לתוך הקליפות, ואנחנו מוציאים ניצוצות נשמות קדושות, ואני רוצה לומר לכם כמה נשאר ניצוצות להוציא, שהיו כמו 40 שקים של חיטה, בתוך השקים נשאר קצת גרגירים, וצריך לנער את השקים ויש שמה עוד קצת גרגירים - זה מה נשאר מ-40 שקים מלאים כאלה, זהו. וכבר הכל ריק, ואז תבוא הגאולה כי בזה תלוי הגאולה, כמה שמבררים. [ואת זה הוא אומר לפני כמאה שנה!]

עכשיו תדעו לכם דבר מבהיל: אם באותו יום לא הצליחו להוציא את אותו תקציב של נשמות מבטן הקליפה, הנשמות האלה צועקות, בוכות, תובעות את עלבונן. ואיך הם יכולים לצאת? רק ע"י אסונות, ח"ו שלא יהיה, תאונות דרכים, מחלות, חיילים נפגעים, נפטרים. ה' ירחם.

אבל ברגע, שאנחנו לומדים טוב, נעשה עבודה טובה ונברר טוב את ניצוצי הקדושה, אף חייל לא ילך, אף אדם לא יהיה חולה, אין תאונות דרכים, תדעו לכם זה תלוי בזה! לכן הדבר הכי גדול זה מי שלומד תורה, כי הוא לא נותן שיהיה צרות, מברר ניצוצי קדושה.

שלוש עצות בפסוק אחד

והנה ידוע מה שמקשים המפרשים: מדוע כתוב "זאת חוקת התורה", הרי היה צריך להגיד "זאת חוקת הפרה", ולא זאת חוקת התורה?

אלא, מבארים, שחבוי כאן רמז לשלשה דברים שמועילים לזכירת הלימוד שהאדם לומד. דבר ראשון: לחזור 101 פעמים.

אל תחשבו שחכם עובדיה היה זוכר סתם, אמר לי חכם מרדכי אליהו אני הייתי הולך בשוק בבוקר השכם ביום שיש הוא היה מכין את השיעור שלו, ובערב אני הולך ואני שומע אותו חוזר על אותה הלכה, תארו לכם כמה פעמים הוא חוזר על אותה הלכה! זה לא סתם אדם זוכה! "אדם לעמל יולד".

ומדוע דוקא 101? מסביר רבנו האר"י בשער המצוות, שיש קליפה שנקראת מ"ס שהיא ממונה להשכיח את האדם מלימודו, והיא עולה בגימטריא 100, ולכן אם אדם חוזר מאה ואחת פעמים, הוא מכניע את הקליפה הזאת, כי היא מאה, והוא לומד מאה ואחת, וככה לא ישכח.

ועל מי שלומד 101 פעמים אומרים בשמיים: "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו, לכאן" - עולה מאה ואחד. אם בא "לכאן" - שלומד מאה ואחד פעם, תלמודו יתקיים בידו.

פרשת השבוע היתה פרשת חוקת ורבי יצחק פתח חומש ולמד פרשת חוקת. לפתע הגוי אומר לו באנגלית "זאת חוקת התורה", הרב אבולעפיה נדהם... ואמר לכוש: "אני שמי אבולעפיה מה השם של כבודו?"

דבר שני: כדי לזכור את הלימוד צריך תמיד "שויתי ה' לנגדי תמיד", כל הזמן אדם יצייר מול עיניו שם הוי"ה, ככה מזהב. והדבר השלישי לזכור את הלימוד: ללמוד בקול רם, שישמיע לאזנו כי חיים הם למוצאם - למציאתם בפה. אלה שלשה תנאים שאדם יזכור את הלימוד.

ולכן כתוב: "זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמור", וא"ת נוטריקון זכור אל תשכח - את מה? את חוקת התורה, איך אפשר לא לשכוח?

הכושי הראה שחקוק לו על היר: "חוקת התורה"

אני רוצה לספר לכם סיפור נורא שאירע לאחרונה, שסיפר לי אותו רבי יצחק הכהן ששמע מבעל המעשה: היה רב באריונה שבאר"ב שקראו לו רבי אברהם אבולעפיה, הוא מספר שמתקוק תפקידו, יום אחד הוא היה חייב לטוס מאריונה לטורונטו שבקנדה.

מדוע? כי היתה בארה"ב איזה אשה מסורבת גט, הבעל לא רצה לתת גט במשך שנים, ובדיוק עכשיו הבעל נמצא בטורונטו וכבר פיתו אותו לתת גט, והתקשרו לרב אבולעפיה שיבוא מיד לטורונטו ויעשה את הגט, ויהיה שליח של הבעל לגרש את האשה, הרב אמר "אין בעיה אני בא", איזה מסירות נפש!

לקח מטוס, יצא לדרך, עולה על המטוס, מחפש מקום לשבת, אין שום מקום אלא רק ליד איזה נכרי אחד מבני כוש... - איזה כושי אחד מה זה מגושם איזה גוף גדול, ידיים גדולות, רגליים גדולות, פרצוף הוהו מבהיל... הוא פחד, אבל בליט ברירה, ישב לידו.

באותו שבוע פרשת השבוע היתה פרשת חוקת ורבי יצחק פתח חומש ולמד פרשת חוקת. לפתע הגי' אומר לו באנגלית "זאת חוקת התורה", הרב אבולעפיה נדהם... ואמר לכושי: "אני שמי אבולעפיה מה השם של כבודו?" אומר לו הכושי: "שך", הרב לא הבין מה זה שה הרב המשיך ללמוד והוא רואה שההוא מתחיל להציץ בחומש ולא עוזב...

הרב הבין שהנכרי קצת מכיר בלשון הקודש, ושאל את הנכרי "מה אתה רוצה?" והנכרי הכושי הזה פותח לו את הזרוע שלו, ומראה לו שחקוק לו בכתובת קעקע על הזרוע של הכושי המילים: "חוקת התורה"... לא פחות ולא יותר!

עכשיו הרב כמעט השתגע... ושאל את הכושי לפרש הענין, "אתה יהודי?" והכושי עונה לו: "אני לא יהודי אבל אבא שלי יהודי, כשנולדתי אבא שלי חקק לי על היד חוקת התורה, הוא אמר לי שזה סגולה שה' ישמור אותי". והכושי הזה הוסיף: "אני כבר בן 40 וכבר 40 שנה אני מחפש מה המשמעות של המילים האלה שאבא עשה לי". אמר לו הרב: "מי זה אבא שלך? הוא חי?" והכושי אמר: "אבא שלי חי אתה יכול לדבר איתו, והביא לו את הטלפון".

הרב אמר לי לעזוב אבל לא עמדתי בפיתוי

הרב אבולעפיה מרים טלפון לאבא של הכושי: "תשמע יש לך בן נפלא, ישבתי על ידו במטוס וזה וזה, מה זה כתבת לו בכתובת קעקע 'חוקת התורה', אני יכול לדעת מה פשר הענין?" היהודי שמעבר לקו, לא היה מוכן לשאלה הזו, והוא התחמק, אך נשאר בקשר עם הרב, ולימים הרב אבולעפיה נפגש איתו ואמר לו "תגיד לי את האמת אני מעניין אותי מאוד מה הדבר הזה?"

היהודי התחיל לבכות ולספר לרב אבולעפיה: "את חטאי אני מזכיר היום, אני הייתי תלמיד ישיבת פוניב'ז, למדתי תורה בימי בחרותי, הייתי מתמיד גדול, לומד בשקידה גדולה, עסקתי בתורה, התחתנת, הגיעו ימים שהכביד עלי עול הפרנסה, והאשה אומרת צריך אוכל, הלכתי לרב שך אמרתי לו, 'יש לי איזה הצעה שמקצת שעות אני יעבוד באיזה משרד' כי היה לי ראש מבריק. הרב הסכים, וככה המשכתי בלימודי ובערב הייתי בא למשרד ועושה להם חשבונות.

לימים, הביאו למשרד איזה מנקה אשה גויה מכנות כוש. ובליילה היה שעה שעתיים שהיא ואני היינו לבד במשרד. מיד עליתי למדרגה ורבנו הרב שך ואמרתי לו "אני אעזוב את העבודה?" והרב שך פסק לי בנחרצות: "אסור לך להמשיך בשום אופן, זה יחוד". ואמרתי לרב:

"מה יהיה עם הפרנסה?" והרב אמר: "זה לא מעניין אותנו - באבן העזר סימן כ"ב מפורש שאסור להתייחד עם נכרית, אין כל קירוב", וניסיתי לשכנע את הרב: "היא לא שווה כלום, היא כושית אני בכלל לא מסתכל..." אבל הרב נשאר בשלו: לא! לא! אסור! אל תתחכם! זאת חוקת התורה! אי אפשר! אין מה לעשות!

אחרי כמה ימים, לילה אחד, באמצע הלילה הוא דופק עם המקל על השולחן, ואומר: "נתבטלה הגזירה, לקחו שלום אחר..." כך הוא אומר לנו. ובבוקר מי נפטר?

והיהודי ממשיך בסיפורו: בסופו של דבר, לא עמדתי בנסיון, הייתי צריך מאוד כסף, המשכתי בעבודה, ולאט לאט נהיה קשר, וזה הידרדר, עד שבסוף היה מה שהיה, ובא לעולם זה שאתה רואה אותו. ואז הבנתי שהרב שך צדק! כי זאת חוקת התורה!

ולאות זיכרון קראתי לו "שך", ע"ש הרב שך, שהרב שך אמר לי לא. וגם כתבתי לו בכתובת חזקה על הזרוע שלו "חוקת התורה". כי אני חשבתי להתחכם נגד התורה. ואמרתי "לי זה לא יקרה", אבל אין עצה ואין תבונה נגד ה'. אין אפוסטרופוס לעריות. זה דבר פלא פלאות. ומי שלומד תורה ה' מציל אותו מכל רע.

הוא אמר למלאך: תלך מפה!

עכשיו היה האזכרה של חכם מרדכי אליהו, מו"ר ראש הישיבה רבי יהודה צדקה היה דודו של חכם מרדכי. ומורינו ראש הישיבה סיפר לנו משהו לא רגיל על בעל כף החיים, שפעם הכף החיים ישב בליל שבת ולמד תורה, באמצע הלילה הוא רואה בא מלאך המוות, ואמר לו: "אני שליח מן השמיים לקחת את נשמתך לכפר על ישראל, יאללה, תעשה וידוי ותבוא איתי". והכף החיים אמר לו: "חביבי, לך מפה! יש לי עוד עבודה! אני צריך לגמור אותה, עוד לא גמרתי לכתוב את הכף החיים, תקח צדיק אחר..."

אמר לו המלאך: "למי אלך?" אמר לו הכף החיים: "מאיפה אני יודע? לך לאיפה שאתה רוצה, אצלי אי אפשר", והמלאך אומר: "אני חייב לקחת את אחד החכמים". והכף החיים יצא מהפה שלו "תלך לחכם יחזקאל עזרא שהוא צדיק שיכול לכפר על עם ישראל, אולי הוא יסכים..." [חכם יחזקאל עזרא היה חכם עיראקי גדול].

הלך המלאך לחכם יחזקאל, אבל חכם יחזקאל אמר לו: "יש לי עוד עבודה, דחילק, תלך מפה!" אמר לו המלאך: "למי אלך?" אמר לו: "יש רב גדול קוראים לו רבי יצחק שרים, תנסה אצלו..."

למחרת בבוקר, בעל כף החיים וחכם יחזקאל עזרא באו להתפלל כדרכם בשושנים לדוד. וחכם יחזקאל אומר לו: "מדוע שלחת אלי את המלאך הזה?.." אמר לו הכף החיים: "אני יש לי עוד עבודה, ואתה צדיק גמור", אמר לו חכם יחזקאל: "גם לי יש עבודה ואתה יותר צדיק ממני..." וסיפר לכף החיים ששלח את המלאך לרבי יצחק שרים.

את כל זה, שמע חכם יהודה צדקה ואמר בוא נראה מה קרה עם חכם יצחק שרים. ובבוקר שמעו שר' יצחק שרים - היה למדן גדול וחסיד הלך לבית עולמו!

לקחו 'שלום' אחר...

מור אבי, באיזה תקופה היה מיוחד מאד, ולא ידענו מה יש לו, שאלנו אותו: "מה יש לך?" והוא לא רוצה לדבר. הוא רק אמר: תתפללו, תתפללו. והנה אחרי כמה ימים, לילה אחד, באמצע הלילה הוא דופק עם המקל על השולחן, ואומר: "נתבטלה הגזירה, לקחו שלום אחר..." כך הוא אומר לנו. ובבוקר מי נפטר? חכם שלום כהן, מייסבת פורת יוסף. זה פלא, איך הצדיקים יש להם כוחות אדירים, יש להם כוח של תורה, אדיר אדיר, זה לא דבר פשוט. עכשיו האלף השישי, כבר מתקרבים לגאולה, צריך לעבוד בכל הכוחות שלנו שנוכח לקרב את הגאולה.

החבל המסתורי של הפעלולן

הגאון רבי רפאל דוד אוירבך אמר בשם הגאון ר' חיים לייב אוירבך שהיה ראש ישיבת המקובלים 'שער השמים', והיה גאון ומקובל גדול, והיה קשור ליישיבת 'נהר שלום' גם כן. והוא אמר, שהוא שמע מזמן מופלג שהיה בסעודה שלישית אצל ר' אלימלך מליזענסקי, ושמע אותו אומר שבדור עקבתא דמשיחא, יהיו שלושה דברים, א': יהיו יראי ה' בתחתית שפל המצב, לעומת רשעי עולם שישגו ויעשו חיל, ויגדל ההסתור והקושי גדול גדול מאד. דבר שני, המשיח את זה למדק שמתבטל, שמטבע הדברים הפסולת צף למעלה בראש, וכל הוזהמה למעלה, ועיקר הפירות הם למטה בתחתית, וכך יהיה נדמה בדור הזה. דבר שלישי, זה יהיה כמו שהקב"ה לוקח חבל ארוך מסוף העולם ועד סופו, וכל אחד מעמ"י אוהו בחבל, והקב"ה מנענע אותו, והטיפשים נראה להם שהקב"ה לא חפץ בהם, והם עוזבים את החבל ונופלים והולכים. אבל מי שגיבור - יודע לתפוס בחבל, ויודע איך לטפל בעניינים, אין דבר כזה, יחזיק מעמד והקב"ה ישמור אותו.

כמו אותו אחד שהיה עושה קפיצה מלמעלה למטה, וכולם אומרים: איך הוא לא מת? איך הוא יורד ככה? והוא אומר להם: תראו, יש לי חבל דק שאף אחד לא רואה אותו, ואני אוהו בו ויורד, כך עושה הפעלולן, הוא יורד מגובה גדול ולא קורה לו כלום. כך יש חבל דק, צינור מהקב"ה שמחיה את כל אחד ואחד, וצריך לאחוז בו חזק, ומי שהוא אש בעבודת ה' ומשתדל - לא יקרה לו כלום. זה צריך לדעת. כשהאדם הוא אש, הוא לא יכול להיות שבוי ביד יצר הרע, אין דבר כזה, הוא אש. אנחנו צריכים להשתדל בכל הכוחות שלנו, נלמד כל מה שאנחנו יכולים, ונדאג לזולת, ונעשה מה שאפשר, עכשיו זה הזמן.

את הזכות שלך הפסדת!

אספר לכם, שהיה ברוסיה קר מאד. והיתה משפחה אחת עשירה שהיה לה הון רב, והיא היתה לפעמים מארחת בבית שלה איזה תלמידים,

לא ידעתי שאתה עמל בתורה, אם לא היית עמל בתורה - הדין שלך ללכת לעשות ניתוח, אבל אם אתה עמל בתורה - הקב"ה מתנהג עם מי שעמל בתורה בצורה אחרת

אירחה אותם במסירות. יום אחד הגיע אחד מהיתומים, והיה אצלם בבית אוכל שותה, והיו נותנים לו בכבוד.

יום אחד, הגיע אחד מבני המשפחה המארחת להינשא, והוא היה בן גילו של אותו הבחור היתום, המשפחה אמרה: עכשיו קונים לו הכל חדש, את הבגדים ניתן ליתום. איזה סוודרים, איזה חולצות, איזה מעילים, משהו משהו. טוב, היתום היה מאד נרגש לקבל את זה, כי הוא בדיוק עובר למקום אחר, ליישיבה אחרת, והוא מאד היה נרגש. הם מאד אהבו אותו, כי הוא כל הזמן היה מתמיד, לומד, לא עוזב רגע אחד.

והנה, כשבאים לתת לו את הבגדים, נותנים לו את זה בתוך חבילה, מגיע החתן, ואומר להם: מה זה? אני לא מסכים. אומרים לו בני המשפחה: תן לו את זה, קונים לך חדש, אבל הוא בשל: לא מסכים. אם הוא יבוא לעבוד איתנו - יקבל. בלי לעבוד - לא יקבל. אומר לו היתום: "שבתי בבית ה' כל ימי חיי, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו". למה, אתה חושב שאתה המפרנס שלי? מלך מלכי המלכים הוא המפרנס שלי, אתם זכיתם לארח אותי בבית, אני עכשיו הולך, אבל אל תעשו ככה לאף אחד, תיקח את הבגדים - אני לא רוצה, "אל תלחם את לחם רע עין", אני הולך.

ההורים התביישו מאד, אבל הוא עזב את הבית. בינתיים, חלפו השנים, הבחור היתום הזה התחתן, קיבל משפחה עשירה מאד שפינקו אותו מאד, עד שנעשה גדול הדור, אף אחד לא יכול היה בכלל לגשת אליו מרוב גדולתו בתורה.

יום אחד, הגיע לעיר של המשפחה הזו - רב חדש, כל העיר צהלה ושמחה, הרב נתן דרשה אדירה, ובתוכם בא גם הבן של המשפחה המארחת, כולם נכנסים בתור, והוא אומר: אני רוצה להעניק לרב כסף כדי שיהיה לי זכות בתורה. אומר לו הרב: אתה כבר הפסדת את הזכות שלך. כשהיית צריך לתת - לא נתת, עכשיו כשאתה רואה את כל זה ואתה נותן - אתה החמצת את הברכה. אותו בחור יתום, שהיה אצלך וגדל אצלך, זה אני! הוא היה ר' יצחק אלחנן ספקטור, ואתה את הזכות שלך הפסדת, אין מה לעשות.

איך עזבתי תורה בשביל כסף?

היה בבגדאד אחד הת"ח הגדולים, רבי דוד פרדו שחיבר ספר 'שושנים לדוד', ו'מכתם לדוד'. היה לו חבר נעורים שביחד כמה פעמים עברו על הש"ס, כשהגיע החבר הזה לגיל 25 - הוא עזב את התורה, והלך קצת למסחר, ככה זה היה אז, אמנם היה הולך ללמוד תורה, אבל בעיקר עסק במסחר, ונהיה עשיר מופלג, וגם אז לא שכח את החברותא שלו, ומדי פעם היה מפנק אותו - שולח לו איזה דברים. אהבת התורה פיעמה בו גם כן.

ויום אחד, הוא היה בניו יורק, והסוחרים היו נוהגים להביא לו כל ספר שיוצא, כי היה מבקש כל ספר שיוצא - שהוא רוצה אותו. ואחד הסוחרים הביא לו ספר, ולפתע התחיל לבכות, מה זה לבכות, איזה בכיות. אמרו לו: למה אתה בוכה? אמר להם: איך עזבתי את התורה בשביל כסף? אני מצטער, כי זה חבר שלי, גדלנו ביחד, תראה איפה הוא הגיע ומה אני עשיתי. איזה מסירות נפש.

התחתן עם חליפה הפוכה

תראה את הרב שך, איזה מסירות נפש היה לו לתורה. וכי סתם הוא זכה? שנתיים היתה לו חולצה קרועה, והיה נכנס ראשון ליישיבה כדי שלא יראו את הקרע. היה מכבס אותה בערב שבת. איזה סיפורים, החליפה שלו, בחתונה שלו - הוא הפך את החליפה לצד השני וכך התחתן. זה הכל סיפורים לא רגילים, אבל הם יצאו גדולי עולם.

בגיל שמונים - אני רק עם ה'!

פה היה ראש הישיבה אצלנו רבי יהודה צדקה, הוא לא הרגיש טוב, וכמה פעמים קיבל התקפת לב. אני זוכר שיום אחד הוא קיבל התקפת לב, לקחו אותו להדסה. [היה זמן שהוא היה בביקור חולים, והיה זמן שהיה בהדסה]. צוות הרופאים היו פרופסור יונתן חסיד ופרופסור מאיר גוטסמן, הם טיפלו ברב. והרב היה תמיד אומר להם דברי תורה במאור פנים כזה. הם היו אומרים שהרב כל רגע ורגע לומד, הוא לא עוזב את התורה.

העיקר, מה אני רוצה לומר לכם, דבר פלא. יום אחד, הם באו עם סטודנטים צעירים ללמד אותם, הם עומדים על יד הרב ומסבירים להם. ואז הרב אמר להם: אתם לימדתם אותם את הרפואה, אני אתן להם קצת רפואת הנפש. וכך נתן להם קצת מוסר, מה זה עילת העילות סיבת הסיבות, אמר להם מה זה "אבוא בגבורות ה' אלהים אזכיר צדקתך לבדך", דוד המלך אומר, שיש שלשה שותפים באדם: אביו, ואמו, והקב"ה, וכל אחד רוצה את החלק שלו. וכשאדם מגיע לגיל שמונים, "אם בגבורות שמונים שנה", אזי "אזכיר צדקתך לבדך", לא אף אחד. למה? כי עד גיל 80 - הכח של ההורים משפיע בן אדם, אח"כ זה רק הקב"ה. אומר להם הרב: עכשיו אני בגיל שמונים, עכשיו זה רק השי"ת. זה לא כח של ההורים. רק "אזכיר צדקתך לבדך", אני מודה לה' - "כל הנשמה תהלל יה", בגיל כזה, רק להודות לה' כל רגע ורגע. באופן שמי שלומד תורה, החיים שלו זה בכלל עולם אחר. הוא חי במדרגות אחרות.

לא ידעתי שאתה תלמיד חכם...

מסופר, שבא אחד להתיעץ עם ה'חזון אי"ש' על איזו בעיה רפואית, ניתוח ראש וכו' וכו'. והחזון"א אמר לו למי ללכת, ואיך לעשות ומה לעשות. לאחר מכן, שאל האיש אם הוא יכול לדבר עם הרב בלימוד, כי יש לו איזה שאלה, הסכים החזון"א, ודיבר איתו כשעה על סדר קדושין, החזון"א מאד נהנה ממנו, ואמר: זה בן תורה אמיתי. ואז אמר לו החזון"א: אתה לא צריך ניתוח, זה יעבור לבד. שאל אותו: אבל הרגע אמרת לי איזה ניתוח ואיך לעשות, אמר לו: לא ידעתי שאתה עמל בתורה, אם לא היית עמל בתורה - הדין שלך ללכת לעשות ניתוח, אבל אם אתה עמל בתורה - הקב"ה מתנהג עם מי שעמל בתורה בצורה אחרת. זה לא אותו דבר. פלא פלאות. תראה מה זה כח של תורה, וזאת חוקת התורה.

מה היה כתוב בקמיע של ה'ט"ו?

לפני כשמונים שנה, הסתובב בירושלים איזה קמיע שכתב אותו ה'ט"ו זהב' - רבי דוד סג"ל, והיו מספרים עליו אותות ומופתים, נפקדו בו עקרות, נרפאו חולים, וכל אדם מה שצריך - היה בא ולקוח את הקמיע, מניח עליו ונהיה בריא. סוף דבר, פתחו את הקמיע לראות מה כתוב בו, ומה היה כתוב בו - הנה אני אקרא לכם את הלשון שלו: בזכות היגיעה שלי שעמלתי על התורה, על איזה מאמר, בזכות זה אני רוצה שתתן לי שכר על זה, שכל מי שילבש קמיע זה - יתרפא. זה היה הקמיע. יש כזה דבר? יש כזה כוחות? וכן הלאה, איפה שנלך זה לא יגמר אף פעם. עמל זו הזכות הגדולה. באופן שצריך בכל כוחנו שאדם יעמול בתורה.

דרך האתרים - מגיע עמלק

יש עוד דבר גדול בפרשה. משהו שאני אוהב לומר אותו, כתוב: "וישמע הכנעני מלך ערד כי בא ישראל דרך האתרים", קודם כל, אמרו המפרשים של זמננו, "דרך האתרים" - דרך אתרי האינטרנט

והפלאפונים, עמלק מאיפה הוא נכנס? יש לו אתרים של טומאה, של סט"א, ה' יצילנו. משם הוא נכנס, והוא מטמא כל דבר.

אבל "הכנעני" - הוא עמלק שהיה מלך ער"ד - ראשי תיבות: דא עמלק רשיעא [זה עמלק הרשע], והוא שינה את לשונו ללשון כנען, הוא לא היה כנעני, אבל את הלבוש שלו - הוא לא שינה, הוא רצה לבלבל את

הקב"ה הוא מנהיג את העולם, הוא יודע מה לעשות, הוא חוקק חוקים, הוא מושיב כל אדם במקומו, "במקומך יושבוכ", אין מלכות נוגעת בהברתה כמלוא נימה, אף אחד לא יכול לנגוע בך...

עם ישראל שיחשבו שהם כנענים, שלא יחשבו שהוא עמלק, ואז אם יתפללו - הם לא יתפללו טוב, וכך לא ייענו בתפילה שלהם. תפילה צריכה להיות מפורטת טוב.

ובאמת, עם ישראל לא ידע מה זה, זה עוף מוזר, הוא מדבר כנענית אבל לבוש עמלק, לא יודעים מה להתפלל להקב"ה כדי שיציל אותם מיד, מה הם עשו? התפללו: "וידר ישראל נדר לאמר, אם נתן נתן את העם הזה בידי", לא יודעים מה להגיד, מה הוא. והקב"ה נתן אותם בידו, כי בררו את תפילתם.

איך אומר היה חכם יעקב מוצפי: "להתפלל ברור". שהרי אומרים רבותינו, שאדם יוציא מהפה שלו מילים ברורות. פעם, באה אליו אחת הנשים מהמשפחה של ר' עבדאללה סומך שהיתה חכמה, ושאלה אותו ארבעים שאלות. אחת השאלות ששאלה אותו היה: למה הבן שלה לא שומר תו"מ ומלעיג על כל דבר שבקדושה, איך צמח ממנה בן כזה? אמר לה: את התפללת? מה התפללת בהדלקת נרות? שיהיה לך בן חכם... הוא יכול להיות 'חכם' גם כן בבר מינן. צריך להגיד: שיהיה לך בן חכם בתורה, ת"ח בן תורה, ואז יכולה תפילתך להתקבל יפה.

ההספרים שנשמעו ב'דינר'

יש היום 'דיסקים', זה נקרא 'דיסק און-קי', היה איזה מנהל אחד שנתנו לו להדפיס איזה אלף דיסקים של שירים מרגשים מאד מאד, משהו אדיר, של תזמורות מיוחדות, ואנשים אחרים הזמינו אצלו להדפיס דיסק של הספרים על כמה חכמים, ובטעות הוא החליף אותם, לאלו שרצו את השירים - נתן את הדיסק און-קי של ההספרים, ולאלו של ההספרים - נתן של השירים.

אלו שהזמינו את השירים - היה להם ערב התרמה גדול לשיבה שלהם, ובתוך הדיסקים הם תכננו להביא לתורמים הסרטה מיוחדת של הישיבה עם שירים, וכעת הם אומרים לו: עשית לנו בושות גדולות, הפסדת לנו את הכל, עכשיו מה יתנו האנשים. אבל תראה איך שהכל עילת העילות וסיבת הסיבות, היה שם אחד העשירים ששווה את כל העשירים, שאמר להם: איך ידעתם לתת לי את המתנה של ההספר, בדיוק זה היה על המורה שחינך אותי, ורציתי תמיד לשמוע את ההספרים עליו, ארבעים שנה אני מחכה לזה, איך ידעתם לתת לי את זה? כעת אני נותן לכם את כל האירוע, וגם כמה כסף שאתם צריכים, כי ריגשתי אותי מאד מאד...

אתה רואה מה שקורה? לא צריך שום דבר אחר. הכל בא מן השמים. זה הכל עילת העילות וסיבת הסיבות. צריך לדעת שהכל זה מלמעלה, הקב"ה הוא מנהיג את העולם, הוא יודע מה לעשות, הוא חוקק חוקים,

פרים שפתינו" - ע"י שאנחנו קוראים פרשת פרה אדומה, יוצאת מהקריאה הזאת קדושה, והיא מטהרת ורוחצת אותנו מבפנים ומבחוץ, ואדם נהיה טהור וקדוש, ויכול לשבת ולעסוק בתורה, וללכת בדרכים טובות. לא ללכת ברחובות במקומות אסורים לבתי מלון, לעזוב את עץ החיים ולחפור בורות נשברים, שלא יכילו המים. לשמור על עצמנו ללכת בדרכי הבורא יתברך, ואז יעזור לנו הקב"ה, וישלח לנו משיח צדקנו במהרה בימינו.

נברך את כל המאזינים דרך הלוין, דרך רדיו מורשת, דרך רדיו דרום, והלומדים בעלון. מלכא דעלמא יברך יתכן ויזכה יתכן בביראות איתנה ונהורא מעליא, חיים טובים ארוכים בריאים ושמחים, והיה בעז"ה חודש טוב ומבורך, חודש של גאולה וישועה, וכן יהי רצון ונאמר אמן.

הוא מושיב כל אדם במקומו, "במקומך יושבך", אין מלכות נוגעת בחברתה כמלוא נימה, אף אחד לא יכול לנגוע בך, את זה צריך חזק חזק להשים אצלנו.

שלחתי יד ברבה של ירושלים...

כבר אמרתי לכם פעם, שהיה פה בירושלים קבלן מצבות, שבאמצע הלילה אשתו רואה אותו צועק: 'רבקה! רבקה! מה יש לך? מהר מהר תזמיני רופא, היד הימנית שלי משותקת, לא זו לי, אני לא מרגיש טוב. הזמינה לו מיד רופא, הרופא בודק אותו ו...אין לו כלום, יש לו כאבים עזים, אבל לא מוצאים שום דבר, שום בעיה.

בבוקר הוא אומר לאשתו: תלכי לשכונת בית ישראל, תקראי לי למרדכי אבנר זה שבונה את המצבות. כשהגיע אליו, אמר לו: את חטאי

אני מזכיר, אתמול עשית מצבה לרב צבי פסח פרנק ועשית לו מצבה עגולה, ואני כאב לי שאתה עשית את המצבה עגולה, ומרוב קנאה הלכתי ושברתי אותה בזדון עם פטיש, לך תראה שהכל שבור. כעת תלך ותעשה חדש, ואני אשלם לך. כנראה, כיון ששלחתי יד בעמל בתורה כזה גדול, כמו ר' צבי פסח פרנק - זה מה שקרה. תראו איפה יכול אדם להגיע כשהוא לא יודע שהכל זה עילת העילות וסיבת הסיבות. זה פלא פלאות.

השרופים כמו לתחיה

כשעם ישראל לא הלך בדרך טובים, איך כתוב בפרשה: "וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וינשכו את העם", מה זה הנחשים השרפים? היה צריך להגיד הנחשים השרופים! אלא, כל הנחשים שהיו במדבר, היה הענן שזרף אותם, אבל מה היה עושה? היה לוקח את הנחשים השרופים האלה, והיה בונה מהם גדר, כך כתוב במדרש רבה (י"ט כ"ב) בשם רבי יהודה, ולכן זה נקרא נחשים השרופים, שהיו נשרפים מהענן. אבל ברגע שעם ישראל לא הלכו בדרך טובים, יצאו הנחשים מהגדר "וינשכו את העם, וימות עם רב מישראל" אפילו שהנחשים האלה היו פגרי מתים, שרופים, הם יצאו ונשכו את העם להעניש אותם. ונעשו "נחשים שרפים", פלא פלאות.

רוח טהרה יוצאת ממרום

יש לנו עכשיו הזדמנות, עכשיו אנחנו בר"ח תמוז, זמני תשובה ממשמשים ובאים. השבוע קוראים בתורה בפרשת פרה אדומה, ויוצאת רוח טהרה ממרום, כמו שהפרה היתה מטהרת, "ונשלמה

מבצעי שבוע הספר

על כל ספרי הישיבה ועוד

עד 50% הנחה

7.6 - 7.7
כ"ב סיון - כ"ג תמוז
תשפ"ו

תיקוני שבועיים א'	ספר זרח השמש
תיקוני ערב ראש חודש	תהילים עם כוננת שמות
האוצר חטבה-ט"ו בשבת	יחזקאל שלום
ספר יום כיפור קטן	טט סדר היום חמדים
אור השבת קטן	אור השבת קטן
חברת היכלות הארץ"ל	חברת נענועים
ספר מילה ופדיון	תנחומי ועדית חול קטן
ברית יצחק	חברת קריאת שמע
חברת ברכת האילנות	ספר כוננת החופה
חברת קריאת שמע	ימי החמדים חדש
חברת ברכת האילנות	זמירות שבת שבת

רחוב שילה 4 ירושלים
02-644.33.00

סבולה

האדמנות של פעם בשנה

מבצעי שבוע הספר

על כל ספרי הישיבה ועוד

עד 50% הנחה

7.6 - 7.7
כ"ב סיון - כ"ג תמוז
תשפ"ו

שבוע הספר כל ספרי הישיבה עד 50% הנחה

רחוב שילה 4 ירושלים 02-644.33.00

סבולה